



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 155/10
23.06.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Мирјаном Пузовић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.С. и др, због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 2. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз.1097/09 од 14.06.2010. године, подигнутом против правноснажних пресуда Општинског суда у Новом Саду К.бр.1485/07 од 16.04.2009. године и Окружног суда у Новом Саду Кж.бр.843/09 од 29.09.2009. године, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, дана 23. јуна 2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Уважењем захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз.1097/09 од 14.06.2010. године у односу на окривљеног Р.С, а по службеној дужности у односу на окривљену Т.С, ПРЕИНАЧУЈУ СЕ правноснажне пресуде Општинског суда у Новом Саду К.бр.1485/07 од 16.04.2009. године и Окружног суда у Новом Саду Кж.бр.843/09 од 29.09.2009. године у погледу правне оцене дела, тако што Врховни касациони суд противправне радње окривљених Р.С. и Т.С, описане у тачки 1 и 2 изреке првостепене пресуде, за које су оглашени кривим, правно квалификује као продужено кривично дело крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. Кривичног законика у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, за које кривично дело:

- окривљеног Р.С. ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 11 (једанаест) месеци, у коју казну му урачунава време задржавања у полицији од 16.01.2007. до 18.01.2007. године, а

- окривљеној Т.С. утврђује казну затвора у трајању од осам месеци и задржава, као правилно утврђену, казну затвора у трајању од три месеца за кривично дело крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, описано под тачком 3. изреке првостепене пресуде, за које је оглашена кривом, па јој на основу члана 65. и 66. Кривичног законика ИЗРИЧЕ условну осуду тако што применом члана 60. Кривичног законика утврђује јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци уз урачунавање временаведеног у притвору од 29.07. до 31.07.2007. године и истовремено одређује да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року од четири године, од правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Образложење

Општински суд у Новом Саду пресудом К.бр.1485/2007 од 16.04.2009. године огласио је кривим окривљене Р.С. и Т.С. за кривично дело тешка крађа у продужењу из члана 204. став 1. тачка 2. у вези са чланом 61. Кривичног законика (КЗ) извршено у саизвршилаштву, (описано у тачкама 1 и 2 изреке првостепене пресуде), а окривљену Т.С. и за кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ (описано у тачки 3 изреке првостепене пресуде), па је, по претходном утврђивању појединачних казни затвора окривљеној Т.С. изрекао условну осуду тако што јој је утврдио јединствену казну затвора у трајању од 11 месеци, уз урачунавање временаведеног у притвору од 29.07. до 31.07.2007. године и одредио да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року од четири године, од правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, а окривљеног Р.С. осудио на казну затвора у трајању од једне године, уз урачунавање временаведеног на задржавању у полицији од 16.01. до 18.01.2007. године.

Истом пресудом окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка, судски паушал и да накнаде штету оштећеној Ј.Ј, а на начин и у новчаним износима опредељеним у изреци првостепене пресуде.

Окружни суд у Новом Саду, пресудом Кж.бр.843/09 од 29.09.2009. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног Р.С. и потврдио првостепену пресуду.

Републички јавни тужилац Србије је подигао захтев за заштиту законитости Ктз.1097/09 од 14.06.2010. године против наведених правноснажних пресуда, због повреде кривичног закона из члана 369. став 1. тачка 3. ЗКП у вези члана 5. став 2. и члана 112. став 22. КЗ, с предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи пресуду Окружног суда у Новом Саду Кж.бр.843/09 од 29.09.2009. године, тако што ће огласити кривим окривљеног Р.С. за кривично дело крађа из члана 203. у продуженом трајању у вези члана 61. Кривичног законика, а да основу члана 423. став 2. ЗКП поступи и у односу на окривљену Т.С.

Врховни касациони суд је, одлучујући о захтеву за заштиту законитости, нашао:

Захтев је основан.

Основано се у захтеву указује да је правноснажном пресудом Окружног суда у Новом Саду Кж.бр.843/09 од 29.09.2009. године, повређен кривични закон из члана 369. став 1. тачка 3. ЗКП у вези члана 5. став 2. и члана 112. став 22. КЗ, а на штету окривљеног Р.С.

Наиме, из списка предмета произилази да је Општински суд у Новом Саду првостепеном пресудом (под тачком 1 и 2 изреке) огласио кривим окривљене Р.С. и Т.С. да су, као саизвршиоци, извршили продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 2. у вези члана 61. КЗ, које кривично дело постоји када је извршено од стране више лица. Дакле, квалификаторна околност код овог облика кривичног дела тешка крађа била је учешће најмање два лица у извршењу кривичног дела крађе, а према правном схватању Кривичног одељења Врховног суда Србије од 31.05.1993. године, под појмом "више лица" треба подразумевати најмање два лица.

Међутим, након изрицања првостепене пресуде донете су измене Кривичног законика које су ступиле на снагу 11.09.2009. године ("Службени гласник РС", број 72/09), по којима је за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 2. КЗ, квалификаторна околност да је дело учињено у групи. У члану 112. став 22. КЗ прописано је да групу чине најмање три лица повезаних ради трајног или повремених вршења кривичних дела ... што значи, да је измењена квалификаторна околност за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 2. КЗ, односно да у описаним радњама окривљених (тач. 1. и 2.) Р.С. и Т.С. више не стоје законска обележја тог кривичног дела.

С обзиром на то да су, према опису радње извршења из изреке првостепене пресуде под тачком 1 и 2, у извршењу предметних кривичних дела учествовала два лица окривљени Р.С. и окривљена Т.С., Окружни суд у Новом Саду је, као другостепени суд, био дужан да приликом одлучивања о изјављеној жалби браниоца окривљеног, по службеној дужности у смислу члана 5. став 2. КЗ примени закон који је блажи како по окривљеног, који се жалио, тако по службеној дужности и у односу на окривљену Т.С. по основу правила *beneficium cohaesionis* из члана 384. ЗКП и да противправне радње окривљених описане у тачки 1 и 2 изреке првостепене пресуде правно квалификује као продужено кривично дело крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика и у том правцу преиначи првостепену пресуду. Непримењивањем блажег закона, за учињена кривична дела, Окружни суд у Новом Саду је при одлучивању о жалби применио закон који се не може применити и тиме учинио повреду кривичног закона на штету окривљених из члана 369. тачка 3. ЗКП у вези члана 5. став 2. и члана 112. став 22. КЗ.

С тога је Врховни касациони суд уважио као основан захтев за заштиту законитости и преиначио правноснажне пресуде у погледу правне оцене дела, тако што је противправне радње окривљених Р.С. и Т.С. (описане у тачки 1. и 2. изреке првостепене пресуде) правно квалификовао као продужено кривично дело крађа у саизвршилаштву из члана 203. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, налазећи да се у истима стичу сва законска обележја, како објективне, тако и субјективне природе, тог кривичног дела.

С обзиром на измењену правну квалификацију, Врховни касациони суд је одлучио и о кривичној санкцији, па је, узимајући у обзир околности од значаја за одлуку о врсти и висини кривичне санкције у смислу члана 54. КЗ, утврђене у редовном поступку, окривљеног Р.С. осудио на казну затвора у трајању од 11 месеци уз урачунавање времена које је окривљени провео у полицији од 16.01.2007. до 18.01.2007. године, а окривљеној Т.С. за предметно кривично дело утврдио казну затвора у трајању од осам месеци истовремено отклањајући примену чл. 56. и 57. КЗ и задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од три месеца за кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ (из тачке 3. изреке првостепене пресуде) за које је оглашена кривом, па јој је применом члана 65. и 66. КЗ изрекао условну осуду тако што је утврдио јединствену казну затвора у трајању од десет месеци и истовремено одредио да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року од четири године, од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, уз урачунавање временаведеног у притвору од 29.07.2007. до 31.07.2007. године, налазећи да су овако изречене кривичне санкције, како према врсти, тако и висини одговарајуће тежине извршених кривичних дела и степену кривице окривљених и неопходне за постизање законом прописане сврхе кажњавања (члан 4. став 2. Кривичног законика).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/2008 од 22.12.2008. године) уважио поднети захтев за заштиту законитости у односу на окривљеног Р.С., а по службеној дужности у смислу члана 423. став 2. ЗКП у односу на окривљену Т.С. и на основу члана 425. став 1. Законика о кривичном поступку, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Мирјана Пузовић, с.р.

Невенка Важић, с.р.